

Længstlevende, skal under de nærmere Betingelser, som efterfølgende § 10 indeholder, beholde Gaarden med Tilbehør mod et Bederlag, der svares til den Værdi, hvorfor Gaarden i Medfør af Bestemmelserne i § 6 i sin Tid skal overlades til et af Børnene, hvilket Bederlag stiftes i Eiendommen og udbetales i de Tilfælde, hvori Børns Fædrene eller Modrenes arv ellers skal udbetales dem.

Den Længstlevende er ikke bemyndiget til at sælge Gaarden, uden at den først tilbydes den Søn eller Datter, som den i sin Tid skal tilfalde, hvilken da skal være berettiget til at modtage samme for den i Testamentet satte Værdi eller for den Sum, som i Tilfælde af Indsigelse fra de andre Livsarvingers Side bestemmes paa den i § 6 angivne Maade, og med Beløbet's Tilvelebringelse have Genstand til den anden derpaa følgende Juni Termin.

Saafremt bemeldte Arving ikke er myndig, skal Sagen inden Beslutning tages om Gaardens Overtagelse, indstilles til Justitsministeriets Vedømmelse.

Det følger forøvrigt af sig selv, at der ved Egtefollenes fælles Testament ogsaa kan bestemmes yderligere Indskrænkning i den Længstlevendes Raadighed over Gaarden, og at det navnlig kan formenes denne at pantsætte samme, ligesom den Længstlevende i intet Tilfælde kan give Nogen Panteret foran de Arvelodder, som ere Børnene tilfaldne efter den forhen afdøde Fader eller Moder, hvilke Arvelodder, som foranført, blive prioriterede i Gaarden, indtil der paa anden Maade gjøres Arvingerne Fyldest for samme.

§ 9. Det er ligeledes en Selvfølge, at den Længstlevende ikke kan efter sin Egtefælles Død gjøre nogen Forandring i den engang, til Fordeel for et af Børnene, af dem tilkjendegivne sidste Villie, men skulde bemeldte Barn døe eller et vilde modtage Eiendommen, kan den Længstlevende ved en ny testamentarisk Disposition bestemme, hvo af de øvrige Børn der skal træde i dets Sted, saafremt det fælles Testament allerede indeholder nogen Bestemmelse desangaaende.

§ 10.

Den Ret til at beholde Gaarden, som der ved Egtefollens fælles Testament kan tillægges den Længstlevende af disse, skal med Hensyn til Manden ikke være indskrænket til den Tid, han bliver henstodende ugift, ligesom Gaarden og, naar Enken indlader sig i nyt Egtekab, kan forblive hos hende og hendes anden Mand, saalænge indtil den Søn, hvem Gaarden efter Testamentet skal tilfalde, bliver myndig, hvorved i Overensstemmelse med N. L. 3—19—34 fortaages 18 Aars Alderen, eller den Datter, som den er tillagt, indgaar Ektekab.

§ 11.

Istedetfor en saadan Disposition, som §§ 8 og 10 hjemle en Selveier og hans Hustru Ret til at oprette til hinandens Fordeel, skal det ogsaa, uanset de have Livsarvinger, staae dem frit for ved reciprokt Testament at bestemme, at den Længstlevende skal beholde Gaarden med Tilbehør som sin fuldkomne Eiendom imod efterforegåaet edelig Taxation at udbetale den Forstaafodes Arvinger $\frac{1}{3}$ af Gaardens og dens Tilbehørs sande Værdi, denne dog kun beregnet efter Fradrag af den derpaa hvilende Gjæld, hvormed disse i ethvert Tilfælde skulle lade sig nøie, samt under den Betingelse, at den Længstlevendes Ret til i Overensstemmelse med § 15 i Fdn. af 21de Mai 1845 at tage Arv efter den Forstaaføde bortfalder.

§ 12.

Naar en Selveier i Medfør af denne Lov har givet sin faste Eiendom til eet af sine Børn mod et moderat Bederlag, skal han ikke være beføiet til paa anden Maade at disponere over mere end en ottende Deel af sin efterladte Formue, saaledes som denne bliver efter den Værdi, hvorfor Gaarden efter Bestemmelserne i § 6 bliver at overtage af det vedkommende Barn, hvilket samme skal gjælde, naar en Selveier og hans Hustru, der have Livsarvinger, vilde benytte den Ret, § 11 hjemler dem til at testere hinanden Gaarden til Eiendom.

§ 13.

Ligesom den, der bestodder flere Selveiergaarde, ikke kan ved Testament tillægge eet